

מסורת הש"ס

(א) (לעיל טו.) (ב) (לעיל
ד.) (ג) (לעיל ד.)
(ד) פקחים כח: קדושין ט.
(ה) פקחים כא: ע"ש קדושין
ט: חולין קד"ו (ו) (פ"ר רש"י
קדושין ט: ד"ה לגר.)
(ז) ז"ל כח, (ח) (פ"ב דף
מב.) (ט) (דברים יד.)
(י) (ד"ה אלתא,) (כ) (ד"ה
ולא),

תורה אור השלם

1. וכי יגזר שור את איש
או את אשה ומת סקול
סקל השור ולא יאכל
את בשרו ובעל השור
נקי: שמות כא כח

הגהות הב"ח

(b) גם' מה לי קטלה
בקרנא מה:

גליון הש"ס

נפ' בנזן שהינ' ג' בהמות
 ע" לעיל דף לו ע"א תוס'
 ד"ה רב וז"ל: תוס' ד"ה
 מאחר וכו' רבה"ג לא ה"י
 מוקד לארמ. ע"ן לקמן דף
 מד ע"א תוס' ד"ה והא תוס'
 הוא המקשן וכו':

הגהות מהר"ב

רנשבורג
א | תום' ד"ס איז יודע
 וכו'. וואס אלערץ לכן
 פקעה. ע"י שטעט מקובלת
 ודו"ק:

שור שנגח ד' וה' פרק רביעי בבא קמא

לדברי הכל דכתיב [שמות כב]
 ולם כופר. אע"פ שלא נתכוון
 הא קטלה משלם כופר:
 כתיב [שמות כא] סקל יסקל: וכן

במאן דקטלה דמי קמ"ל רבא אמר לעולם
 דרבעה וקטלה ודקא קשיא לך מה לי קטלה
 (ב) בקרנים מה לי קטלה ברכיעה *קרן כוונתו
 להזיק האי כוונתו להנחת עצמו הוא במאי
 פליגי *ברגל שדרסה על גבי תינוק בחצר
 הניזק לאבי *משלם כופר לרבא לא משלם
 כופר תניא כוותיה דרב שור האיציטדין אינו
 חיוב מיתה וכשר לגבי מזבח מפני שהוא
 כמקושה: **מתני'** ישור שנתה את האדם
 ומת מועד משלם כופר ותם פטור מן הכופר
 וזה וזה חייבין מיתה וכן כבן וכן בבת גנח
 עבר או אמה ינותן שלשים סלעים בין שהוא
 יפה מאה מנה וכן שאינו יפה אלא דינר
 אחר: **גמ'** וכי מאחר דמתם קטליגן ליה
 מועד היכי משכחת לה אמר רבה הכא
 במאי עסקינן כגון שאומדוהו לשלשה בני
 אדם רב איש אמר אומדנא לא כלום הוא
 אלא הכא במאי עסקינן *כגון שמיכן לשלשה
 בני אדם רב זביד אמר *יכנון שהרג שלשה
 בהמות ומועד לבהמה הוי מועד לאדם אלא
 אמר רב שימי *כגון שהרג שלשה עובדי
 כוכבים ומועד לעובדי כוכבים הוי מועד
 לישראל אלא אמר רשב"ל *כגון שהרג שלשה
 בני אדם טרפה ומועד לטרפה הוי מועד לשלם
 אלא אמר רב פפא *דקטל וערק לאגמא
 דקטל וערק לאגמא רב אחא בריה דרב איקא
 אמר כגון שהחזמו וזממו וזממין הניחא אי
 *לייעודי תורא בעינן שפיר אלא אי *לייעודי
 גברא בעינן מימר אמר ליה לא הוה ידענא כגון
 דאמר כל אימת דקטיל תוריה גביה הוה
 קאי *רבינא אמר *במכירין את בעל השור
 ואין מכירין את השור מאי ה"ל למעבד
 משום דאמר ליה תורא נחנא אית לך
 בבקרך *איבעי לך נטורי כולי בקרך: וזה
 וזה חייבין מיתה כו': **ת"ת'** במשמע שנאמר
 *יסקל יסקל השור אינו יודע שנכילה הוא
 ונכילה אסורה באכילה מה ת"ל לא יאכל
 את בשרו *למגיד לך הכתוב שאם שחטו
 לאחר שנגמר דינו אסור באכילה אין לי אלא
 באכילה בהנאה מנין ת"ל יובעל השור נקי
 מאי משמע שמעון בן זומא אומר כאדם
 שאומר לחבירו יצא איש פלוני נקי מנכסיו
 ואין לו בהם הנאה של כלום וממאי דלא
 יאכל את בשרו להיכא דשחטו אחר שנגמר
 דינו שאסור באכילה אימא דהיכא דשחטו
 לאחר שנגמר דינו שרי באכילה הוא והאי
 לא יאכל את בשרו להיכא דסקליה מסקל
 דאסור בהנאה הוא כד' אבהו *דאמר רבי
 אבהו אמר ר' אלעזר *כל מקום שנאמר לא
 יאסור אכילה ואחד אסור הנאה במשמע
 שפרט לך בנכילה *לגר *בנתינה ולעובד כוכב
 דנפיק ליה איסור אכילה ואיסור הנאה
 דאיסור אכילה מסקל יסקל נפקא אי סלק
 בשרו איסור הנאה הוא בכתוב רחמנא לא
 דעבדיה כעין בשר דשחטיה אסור מחקיף

בשרו למה לי דאף על גב

היכא

מא.

ומה פשע השור הוא הרגה עמל
ויחיל כמו שפירש ר"ח ספקן עליה
ונתראה ואפילו למ"ד בכחכות פ"ט
זאבן וטופס ברזון דמורח היט
תחילת ביאה באונס אבל הכא תחילת
ביאה זו ברזון ואמורה לבע"ה וה"ה
בשם הרבה: **הא** אין בוונתו לחייב.
והע"ז דכשכח באונס מנעיה
לכיל הרגל (ועל דף יט:) לפי שיש
ששם שני קצת ודמי טפי לקרן אבל
ברעיה לאו שני הוא ולא דמי לקרן
ובשם גמורה שיש שמונת ע"י אלה:
ברב שדרה. שן סוף שני
למנקט הכא אלא שני
דנקט רגל ספ"ז (דף מ.) נקטיה
הכא: **הא** שפירש ר"ח שפירש בובר.
לכיל רבא רבא שפירש ר"ח (דף יט:)

מוסף רע"י

[illegible] π

גופיה חלוצית ויהיבא דשחטה (שם), אי גמי. לכתוב לא יאכל. ולשחוק, את כשרו למה לי (שם). אימא הני מילי. דשחטעין קרא דחשילו שחטו אסור (שם).



Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones